

Alžběta Bílková

ELEGIE
ZAPOMENUTÝCH
BOHŮ

OD VÍTEŽKY

FRAGMENT

Elegie zapomenutých bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alžběta Bílková

Elegie zapomenutých bohů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

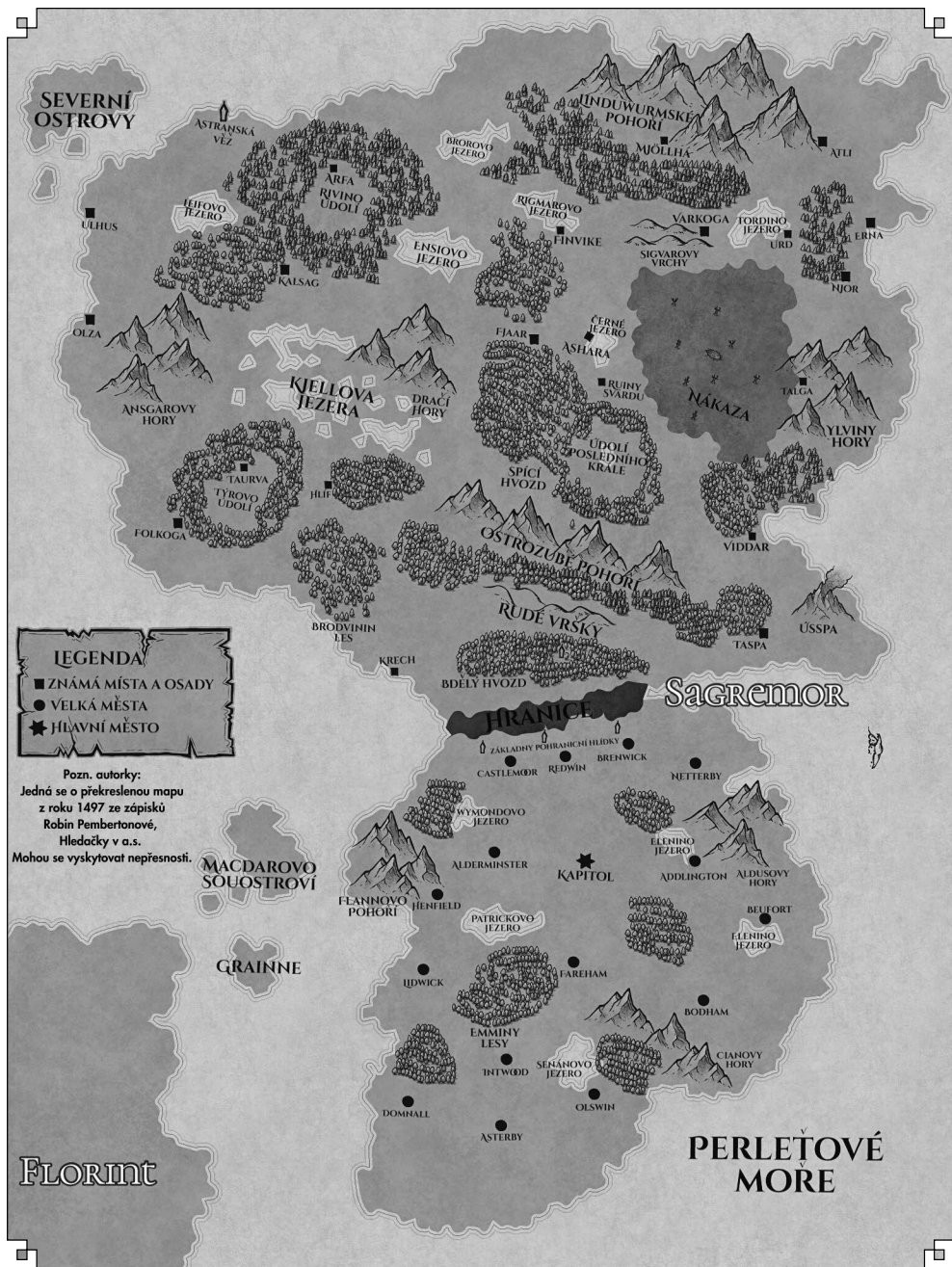

ALBATROS MEDIA

Alžběta
Bílková

ELEGIE
ZAPOMENUTÝCH
BOHU

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Alžběta Bílková, 2024

Cover © Lukáš Vašut, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6965-4

ISBN e-knihy 978-80-253-6967-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6968-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6966-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Prolog –

Muž se zjizvenýma rukama

Když třináctiletého prince Valeriana tu noc vzbudili, věděl, že je něco špatně.

Nejdřív slyšel hlasy a kroky blížící se k jeho komnatám. Pak se dveře ložnice rozlétly. V nich stála jeho matka Emma, císařovna Brivie, doprovázena dvěma sloužícími. Její oválná tvář byla pobledlá, šedé oči zarudlé.

Valerian se při pohledu na ně zděsil, že něco provedl.

Zvedl se na loktech, žaludek se mu sevřel nervozitou. Nestačil se však ani nadechnout, když císařovna chladným hlasem prohlásila: „Váš otec umírá, princí. Doktor už od něj odešel. Je to beznadějně.“

Ztěžka polkl. V duchu se mu vyrojily stovky otázek. Odhrnul příkrývku, spustil bosé nohy na zem a přeběhl k židli, přes kterou měl přehozený hedvábný župan. Za chodu ke dveřím si ho oblékl. Jakmile byl u matky, otočila se a vykročila do chodby.

Valerian cítil, jak z něj spánek docela opadl. Pokusil se uhladit si rozčuchané prameny krátkých černých vlasů. Tmavě hnědé oči mu neklidně těkaly sem a tam, a nakonec se usadily na jeho matce. Císařovna byla oblečená do večerních šatů, jako kdyby byla už dávno vzhůru, anebo ještě nešla spát, přestože hodiny, které míjeli na chodbě, zrovna odbíjely půl třetí ráno.

Vždycky měl pocit, že se dívá na masku, kterou si císařovna s každým svítáním nasazovala a s každým odchodem na lože zase odkládala. Jen málokdy ji viděl se upřímně smát. Jen málokdy mu prokazovala víc laskavosti a vřelosti, než bylo nutné. A i když měla nyní strnulý,

chladný výraz, neušly mu tenké vlhké cestičky, které narušily její bělostně napudrované tváře, a černé linky pod očima.

Uvědomil si, že je velmi blízko. Stačilo natáhnout pravou ruku a stisknout tu její. Snad proto, aby uklidnil ji, nebo sám sebe. V tu chvíli si však povšiml, že obě její dlaně jsou zaťaté. Ruku raději stáhl zpátky, chytil se druhé, palcem nervózně přejížděl po hřbetě levačky.

Okolní chodby byly nečekaně potměšilé, osvětlené tu a tam několika voskovicemi na kovových stojanech, jinak všude vládlo šero a stíny. Dvojice osobních sluhů, která je doprovázela, na sobě měla běžnou černou uniformu s karmínovými vestičkami. V bílých rukavicích svírali malé olejové lampy, kterými císařovně a jejímu synovi svítili na cestu.

Valerian doufal, že tam nikdy nedojdou. Podle paměti vnímal, že stačila ještě jedna odbočka, jedna chodba, a ocitli by se v soukromých komnatách jeho otce. Co si jen pamatoval, jeho rodiče měli odjakživa oddělené komnaty; navzdory mnoha letům manželství měli pouze jediného syna. Za ty roky ale Valerian slyšel nejen u dvora, ale i u sloužících, že císař za dobu své vlády zplodil nejednoho levobočka. Pokud to byla pravda, jeho rodiče o tom nikdy nemluvili a on se s potenciálním nevlastním sourozencem nikdy nesetkal. Přesto si byl za ty roky dobře vědom toho, jak císař Valerian I. pravidelně mizel kamsi do kapitoly, pouze s osobní stráží. Když o tom Valerian nejednou přemýšlel, jeho otec byl všemocný císař. Pokud se měl někomu někdy zpovídat, pak pouze Stvořiteli a jeho svatým.

Občas ho napadlo, že by se na to otce zeptal, aby zahnal úzkosti. Nikdy k tomu však nesebral odvahu. Cítil, že by tím narušil křehkou rovnováhu jejich vztahu. Na rozdíl od matky pro něj otec někdy našel vlídnějšího slova. Když byli o samotě, dlouze mu vyprávěl o tom, jak by se měl jako císař chovat. Občas se přišel podívat na jeho soukromé lekce studia, jízdy na koni, lukostřelby anebo šermu. Otcova pochvalná slova si Valerian střezil ve vzpomínkách jako to nejcennější na světě.

Co když se objeví někdo další, kdo si bude nárokovat trůn? napadlo ho, vzápětí se za tu myšlenku zastýděl. *Tvůj otec umírá*, připomněl si

v duchu. *A ty se bojíš o to, jestli nemá nějakého levobočka, který by ti mohl vzít tu nejstudenejší židli na světě.*

Poslední chodba, před nimi se z temnoty vyloupily obrysy dveří do otcových komnat.

Dvojice sluhů se před nimi zastavila, jeden z nich je otevřel dokořán. Ve světle olejových lamp, které se bilo s okolními stíny, vypadaly jejich zachmuřené nehybné obličeje zlověstně; jako kdyby byli pouhými umrlci, jejichž lebky byly potaženy slabou vrstvou kůže, oblečení do zdánlivě honosných šatů, pod nimiž jim tlela těla.

Valerian si uvědomil, že kupředu vykročil jen on.

Překvapeně se ohlédl k matce. „Já...“ ... *tam nechci jít sám. Pojď se mnou, mami.*

Jenže takhle ji nikdy neoslovil. Nesměl. V první řadě to pro něj byla císařovna, v druhé teprve matka. Vlídna oslovení u dvora neexistovala, a proto se nepoužívala ani v soukromí. Co kdyby se jednou neopatrně překlátil před dvořany a oslovil by ji *mami*?

„Na co čekáte? Myslíte si, že váš otec požádá Stvořitele, aby ho tu ještě chvíli nechal, protože jste se zdržel u dveří?“ zamračila se na něj císařovna a ukázala do otevřených dveří pokoje.

Pootevřel ústa, oči se mu zalily slzami.

Plesk.

Před očima mu zatančily hvězdy. Zapotácel se ke straně. Tvář mu zahořela, matčiny ostré nehty protrhly kůži u ucha, kde ho škrábanec nepříjemně zaštípal.

Daleko horší bylo překvapení z toho, že ho uhodila. Celé jeho dosavadní dětství na něj nevztáhla ruku. Nepamatoval si, kdy naposledy se ho dotkla, byť jen v letmém gestu.

Zachvěl se strachem a trochu se nakrčil, první slza stekla po rudnoucí tváři.

„Jste korunním princem Brivijského císařství, Valeriane,“ zasyčela na něj.

Oba sluhové hleděli kamsi do ztracena, jako kdyby celou scénu nevnímali.

„Začněte se podle toho chovat.“ S těmi slovy se k němu natáhla.

Trhl sebou, snažil se před jejím dotekem uniknout, ale to už mu v drtivém stisku sevřela rameno, její nehty se mu zaryly do kůže. Za poslední rok docela vyrostl, ale císařovna byla silnější a vyšší než on. Hrubě ho strčila do dveří. Klopýtl a málem upadl na zem.

Věnovala mu ještě jeden opovrhlivý úšklebek, než zabouchla dveře.

Valerian se roztřásl, se skelným pohledem se rozhlédl po otcových komnatách.

Své návštěvy v těchto pokojích by dokázal napočítat na prstech jedné ruky. Velká dvoulůžková postel, noční stolek s petrolejovou lampou, rozložitý kabinet, stolek s křesly u vyhaslého krbu, pracovní stůl s kalamárem a perem.

Z lůžka se vzápětí ozvalo tiché zasípání.

Valerian sebou trhl a ztěžka polkl. Rukávem si otřel slzy. Nadechl se a vykročil k posteli. Dokonce i přes vrstvy oblečení cítil v místnosti strašlivý chlad, div se mu od úst nezvedaly obláčky dechu.

Jeho otec ležel vprostřed lůžka, zakrytý snad desítkou dek. Vypadal podivně malý a vychrtlý, za těch pár týdnů, co ho Valerian kvůli nemoci neviděl, se změnil k nepoznání. Šedivé vlasy se mu potem lepily k lebce, bledá propadlá tvář se proti měkkému žlutému světlu olejové lampy vlhce leskla. Z pootevřených vyprahlých úst mu vycházelo chrčivé sípání s každým nádechem a výdechem.

„Otče... můj... pa-pane.“ Chlapec se přinutil uklonit stejně, jako to dělával každé ráno, když císaře potkal u snídaně. Po těch slovech se posadil na židli vedle postele s měkkým rudým polštářem jako podsedákem.

Císař k němu pomalu otočil hlavu. Oči se mu nepřítomně leskly, zpod příkrývek se pohnula pohublá ruka, tenké prsty se natáhly k synovi. Jazykem si navlhl rty a zhluboka se nadechl.

Valerian se přinutil natáhnout dopředu. Cítil, jak se v něm zvedl strašlivý odpor. Jak to, že jeho otec vypadal tak strašlivě... *slabě? Takhle* by císař jedné z největších říší vypadat neměl. Otec ho vždycky poučoval o tom, aby za každou cenu působil majestátně a upraveně, aby byl příkladem pro lid, neboť jen císař byl nejbližší dokonalosti Stvořitele. Blíže mu snad byli jen svatí, mezi které se dokonce řadilo i několik jejich předků.

Chlapec v tu chvíli nedokázal pochopit, že jeho otec, byť tak blízko smrti, vypadal jako chabá napodobenina sebe samého. Přesto se přiměl dotknout jeho prstů. Byly ledové, div že před jejich dotekem neucukl.

„Prokazuj mi čest... synu.“ Ta slova byla téměř neslyšná, Valerian se musel ještě o kousek nahnout, aby je pořádně rozeznal. Ucítil přitom otcův dech, odporný pach něčeho hnijícího. Stálo ho to veškerou sílu, aby se nezašklebil nechutí a nezvedl se mu žaludek.

Císařovy prsty ho stiskly o něco silněji, nepřítomné oči našly jeho tvář, napůl osvětlenou světlem lampy.

„Buď dobrým... pánem a vladařem... Cahire.“

Chlapec nechápavě zamrkal. „Valeriane,“ vyhrkl dřív, než se stačil zarazit. „Nesu... *vaše* jméno, otče. *Va-le-ri-an*.“

Císař přimhouřil oči. „Ne,“ zachraplal nepřítomně. „Ty nejsi *on*. Cahire? Cahire, kde jsi?“ V ten moment sevřel chlapcovo zápěstí o to silněji. „Kde je? Co jsi s ním udělal? Cahire?“ pokusil se chlapce přitáhnout k sobě, ale ten se mu snažil vytrhnout.

„Přestaň se vzpírat, jsem tvůj cí-císař,“ okřikl ho otec ochraptěle, vzápětí se hlasitě rozkašlal, až se celé jeho tělo roztrásl. Přesto chlapce nepouštěl. Valerian skrz otcův stisk vnímal každíčký trhavý otřes. Znovu se mu pokusil vyškubnout. Srdce v hrudi mu divoce bušilo. Přál si, aby tu nemusel být, aby mohl dojít pro služebnictvo a matku, ale něco mu říkalo, že kdyby odsud odešel, stihl by ho hrozivý trest.

„Jsem... jsem váš syn,“ vypravil ze sebe přiškrceně. „Valerian. *Jediný* syn.“

„*Kde* je můj syn?“ Císařův hlas byl naplněn slepým hněvem. Prudce s Valerianem trhl. Spíše slétl, než se zvedl ze židle, horní polovina těla se mu málem zabořila do příkrývek. Kolenem narazil do rámu postel, až mu v něm tiše luplo.

Valerian zalapal bolestí po dechu, do očí mu vhrkly čerstvé slzy.

„Prosím, otče,“ zakňouřal. „*Já* jsem váš syn.“ *Co když to nebyla pravda? Co když jsem jen další levoboček, kterého nastrčili místo skutečného císařova syna? Co když je to ten důvod, proč mě matka tolik nesnáší? Proč by mě jinak nepoznával?*

Představil si, jak ho vyhodí na ulici, jak se mu bude celé císařství vysmívat, že byl jen směšná náhrada, že tohle celé byl ve skutečnosti jeden velký vtip. Otec přece tolikrát nejapně žertoval. Učitelé ho častovali poznámkami, že by měl už dávno jisté znalosti vědět, že si některé věci nebyl schopen zapamatovat a že v mnohém zaostává za jeho vrstevníky. O to víc se snažil, aby veškeré své nedokonalosti dohnal.

Zdálo se, že to nikdy nebylo dost.

Vybavil si matčinu tvář a moment, kdy ho uhodila. Znamenalo to, že se ho tím už nadobro vzdala jako syna?

„Ty *nejsi* můj syn,“ zachraplal císař. „*Cahir* je můj syn. Zavolej mi ho. Hned.“

Potrásl hlavou. Slzy mu tekly po tvářích proudem, celé tělo se mu třásl.

„Žádný *Cahir* není, můj pane. *Já* jsem váš syn.“

Tlumeně vykřikl, když ho císař přitáhl ještě blíže, druhou rukou ho přitom chytil pod krkem. Do bledého, hněvem zkrouceného obličej se muži nahrnula krev. Nepřítomné oči hleděly přímo na Valeriana.

Chlapec zalpal po dechu.

„Nebudu to opakovat znovu. Přiveď mi mého syna, kluku.“

Chlapec se zazmítal, volnou rukou tápal ve vzduchu, až mu prsty zavádily o něco na nočním stolku. Pevně to uchopil a rozmáchl se. Celé jeho nitro křičelo, že *on* je přece císařský syn, že *on* je dědicem císařského trůnu, třebaže o něm jeho okolí tolik pochybovalo. Dost, že právě nejspíš ztrácel otce – jediného člověka, který v něm neviděl úplného budižkničemu.

Pokud tohle vůbec byl jeho otec.

V tu chvíli si už nebyl ničím jistý.

Císař bolestivě hekl, jak ho chlapec praštil do čela rukojetí hřebene. Povolil stisk.

„*Cahire*,“ vydechl přidušeně. „Pomoz mi. *Pomoz...*“

Valerian pustil hřeben a zakryl otcí ústa. Císař proti němu zamáchal rukama, snažil se ho znovu chytit. V ten moment se ve Valerianovi zvedla horká zloba; přál si rozloučit se s otcem, prohodit s ním posledních pár slov, slyšet alespoň nějaké povzbuzení předtím, než odejde na

onen svět. A on není schopen mluvit o nikom jiném než o nějakém *Cahirovi*?

Valerian byl přece jeho syn, druhý toho jména, nesoucí *jeho* jméno. Jak mohl být tak... tak...

Nevěděl, co dělá. V jednu chvíli zacpával otci ústa, aby zadržel další slova, aby už neslyšel to proklaté jméno, aby už nemusel poslouchat ten strašlivý sípavý zvuk jeho dechu. V příštím momentě vnímal jen to, že v rukou pevně tiskne měkký rudý polštář, na kterém ještě před pár okamžiky seděl, zatímco se pod ním otcovo zesláblé tělo zmítá. Jeho ruce mávaly do prázdna, než našly jeho paže. Snažily se ho ze sebe odstrčit, ale *Valerian* vylezl nahoru na postel, aby získal převahu. Otcovy prsty mu sjely k zápěstím a pak ještě níž a zaryly se mu do kůže. *Valerian* jako ve snách sledoval, jak se mu otcovy nehty zařaly do hřbetu ruky, znovu a znovu, drápaly ho z posledních zbytků sil, zatímco nepravidelné sípavé zvuky pod chlapcem pomalu utichaly, až nakonec...

... nebylo slyšet nic jiného než krev v jeho uších a slabý, přerývaný dech.

Valerian sklouzl z otcova těla na kraj postele a tiše se rozplakal. Bila se v něm úleva z toho, že už ho otec nezraňuje, společně s bolestí, že o něj právě přišel. Hřbety rukou ho štípaly, když se na ně podíval usazenými očima, spatřil ošklivé krvavé rýhy. Tiše popotáhl, skoro fascinovaně sledoval, jak mu z nich stéká krev k rukávům košile, jak se mu vsakuje do cípů látky.

Nevěděl, jak dlouho tam jen tak ležel vedle těla císaře. Něco ho však přimělo pohnout se. Jemně sňal z otcovy tváře rudý podsedák, který vrátil zpátky na židli, rozechvěle se naklonil a vtiskl otci na tvář letmý políbek. Tiše popotáhl.

„Jsem váš syn,“ zašeptal mu. „Žádný cizí *Cahir*, otče. *Já*. *Valerian*. *Jenom já*.“

Otočil se. Koutkem oka spatřil, jak se světlo olejové lampy zamíhotalo. Muselo se mu něco zdát z toho, jak byl ořesený. Přesto se nemohl zbavit pocitu, že se tam u závěsu vedle nočního stolku někdo schovával.

Poté, co vyšel ven, sdělil roztřeseně sloužícím a čekající matce, že otec skonal. Ruce si přitom schovával za zády. Zatímco oba sluhové vyšli dovnitř, aby se o mrtvého postarali, císařovna pokývala hlavou.

„Císař je mrtev. Ať žije císař Valerian II.“ Při těch slovech k němu přistoupila, uchopila ho za bradu a přiměla ho, aby k ní vzhlédl. „To jméno znamená *být silný*. Doufám, že budete silnější než váš předchůdce, princ. Budu stát za vámi stejně věrně, jako jsem stála za ním. A budete-li potřebovat mou pomoc, poskytnu vám ji.“

Nechť tvoji pomoc. Chci tě obejmout, mami, chtělo se mu vyhrknout, místo toho jen pokýval hlavou. Tiše popotáhl. Přes všechny svůj žal začal chápat, že pro něj matka nebude nic víc než rádce. Na zbytek světa zbyl jen on sám.

S tou myšlenkou od ní odstoupil. „Běžte... do svých komnat, madam,“ snažil se napodobit tón, kterým s ní slyšel mluvit otce. „Odpočíňte si po této... tragické události.“

Matka na něj překvapeně zamrkala. Pootevřela ústa, Valerian však zvedl ruku do vzduchu podobně, jako to dělával císař. V duchu si znovu a znovu opakoval, aby se nerozplakal. „Pokud vás budu potřebovat, zavolám si vás.“

Císařovna Emma semkla nesouhlasně rty.

„Jak si přejete... princ.“

Pár okamžiků se za ní díval, jak odchází. Musel zatnout ruce v pěst, aby zůstal na místě, aby se za ní nerozběhl a neprosil ji o objetí, o vlídná uklidňující slova. Otočil se do císařových komnat.

Sloužící mezi sebou tiše mluvili o tom, které šaty císaři obléknout na pohřeb.

Valerian si vybavil uniformu, ve které to otci mimořádně slušelo a kterou si brával na významné události. „Ty modro-zlaté,“ pronesl důrazně. „Myslím, že by byl rád, kdyby byl pohřben v nich. Jakmile bude svítat, nechte... rozeslat zprávu o tom, že je císař mrtev. Přeji si... ráno svolat všechny ministry, abychom...“ jazyk se mu div nezamotal, jak se snažil nacházet vhodná slova, „... postupovali dle všech protokolů.“ Vlastní hlas mu připadal cize, skoro bezvýznamně, jako kdyby citoval naučený text, kterému vůbec nerozuměl.

Sluhové se krátce zarazili, a pak pokývali hlavami.

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Hřbet ruky mu nepříjemně zaštípal, jak si po něm nervózně přejížděl palcem.

Na moment měl dojem, že za sluhy někoho spatřil. Temný stín, který stál u stěny otcovy ložnice. Zamrkal, palcem stiskl poškozenou kůži o něco silněji, až ucítil, jak si na ní rozmazal čerstvou krev.

„Nechte mi ještě před snídání zavolat... toho pána na rukavice.“

Jeden ze sluhů na něj překvapeně zamrkal a odkašlal si. „Myslíte... rukavičkáře?“

V duchu si to slovo pětkrát zopakoval, aby už neudělal příště chybu. „Ano, přesně toho.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Za rozbřesku se po císařství roznesla zpráva, že Jeho Veličenstvo císař Valerian I. byl mrtev. Následujícího dne o poledni byl korunován jeho syn, císař Valerian II. Vše proběhlo dle protokolů kromě jediného – místo bílých rukavic si mladý císař oblékl rudé, svou sytou barvou téměř připomínaly krev.

Když se poté o oné události psalo v tisku, jen v pár plátcích se zmínilo o tom, jak bylo Jeho císařské Veličenstvo zkroušené žalem, neboť bylo v obličejí pobledlé a očima se co chvíli zatoulalo kamsi ke stěně.

Valerian si bezděky popotahoval konečky látky na rukavicích, zatímco poslouchal své ministry dohadovat se o osudu Hranice. Po všech těch letech toho měl po krk; v existenci Hledačů přestával vidět jakýkoliv smysl. Přál si jít naproti novým vynálezům, přispívat univerzitám, laboratořím a výzkumným ústavům, odkud slýchal zprávy alespoň o *nějakých* pokrocích.

Kdy naposledy slyšel, že by se něco takového stalo s Hledači?

Přál si být trpělivý, jenže po pěti staletích mu připadalo, že trpělivosti už bylo dost.

Otec o Hledačích vždycky mluvil uctivě, nechával si posílat pololetní výstupní zprávy, a i když říkal, že se v Caledonu ani na

Brenwickské univerzitě nestalo nic objevného, plně jejich fungování podporoval.

Byl to dlouhý den; od rána vedl jednání ohledně potenciální války s Florintem kvůli severním ostrovům, nestačil se ani pořádně nasnídat, natožpak naobědvat se svou chotí. Katherine byla už v pokročilém měsíci těhotenství a on si ji přál alespoň jednou za den pozdravit, zeptat se na její stav a zda jí něco nechybí. I když si to nerad připouštěl, její půvabná tvář ho těšila, a když se s ní potkal a promluvil s ní byť jen na chvíli, jeho dny byly rázem o něco veselejší. Ode dne jejich sňatku se snažil nebýt stejný jako jeho rodiče. Nepřál si, aby na něj vlastní žena hleděla s nevolí nebo pohrdáním.

Představa, že konečně bude mít syna nebo dceru, ho však naplňovala neklidem. Od doby, kdy mu jeho choť po tak dlouhé době manželství oznámila, že je těhotná, se čím dál víc vracel do onoho temného snu, kdy tiskl svému otci k obličejí podsedák, zatímco mu umírající muž drápal ruce dlouhými zažloutlými pařáty.

Ale to byla jen jeho noční můra, která se tu a tam vracela, když byl obzvlášť unavený a jeho mysl byla obtěžkána povinnostmi.

Císař Valerian I. zemřel na následky těžké nemoci, to přece všichni věděli už jen proto, že to každoročně opakoval ve svém proslovu na výročí otcovy smrti.

Hodiny se chýlily k šesté večerní, kdy se většinou převlékl do pohodlnějších šatů a odebíral se na večeři.

Palcem pravačky si přejel po hřbetu druhé ruky a silněji zmáčkl. Strup povolil. Slabě to zaštívalo, přesto byla látka dostatečně savá a temná na to, aby kdokoli z okolí vyzouval, že mu kůže pod rukavicemi krvácí. Ta bolest mu pomáhala soustředit se, zostrit všechny smysly a myšlenky.

Narovnal se ve své židli, upil z poháru s vínem a odkašlal si.

„Pánové. Pánové!“ jeho hlas protrhl roznícené dohady jako nůž.

Ministři se rázem jeden po druhém uklidnili, jejich pohledy se jako jeden otočily k vladaři.

„Myslím, že to pro dnešek stačilo. Navrhuji, abychom o tomto problému debatovali dál zítra.“

Zvedl se od stolu. Cítil, jak mu v nohou slabě zalupalo. Zadoufal, že si nikdo nevšiml toho, jak ztuhlý a pomalý přitom byl. Dříve prakticky ze své židle vyskočil, aniž by mu vadily dlouhé hodiny vysedávání. Posledních pár let vnímal, jak se na něm věk začínal podepisovat, třebaže ho mnozí stále nazývali *novým císařem*. Jako kdyby těch posledních třicet let vlády nestačilo a on byl stále pouhým mladíčkem.

Nebyl si jistý, jestli mu to oslovení lichotí, či nikoliv.

„Považuji tedy dnešní jednání za ukončené,“ poukázal s těmi slovy směrem ke dveřím.

Vysoce postavení muži v draze šitých oblecích se jeden po druhém zvedli a s úklonou začali opouštět sál. V takových chvílích mu jejich tváře splývaly, třebaže si je jindy pamatoval naprosto dokonale.

Neušlo mu, jak se na protější stěně vedle dveří, kterými odcházeli, vlní temný stín.

Snažil se si ho nevšímat, přesto ucítil, jak mu po páteři přejel mráz. Natáhl se pro svůj pohár a dopil ho. Když ho vrátil zpátky na stůl, stín byl pryč. Valerian však nepochyboval, že se znovu objeví.

Cahir. Nikdy to jméno už nevyslovil nahlas, přesto se ho po svém nástupu pokoušel dopátrat. Snažil se od matky nenápadně zjistit, zda přece jen neznala ženy, s nimiž by jeho otec mohl mít nějaké levobočky, jestli náhodou mezi vojáky nebo služebnictvem v císařském paláci nebyl někdo takového jména.

Nic. Čím víc se ho pokoušel najít, tím víc měl pocit, že ho přitom někdo pozoruje. A pak ten stín začal vídat častěji, obzvláště ve chvílích, kdy byl velmi unavený a myšlenky se mu zatoulaly k otci, anebo když se cítil nervózní a nejistý ve svém konání.

První roky byla jeho přítomnost skoro nesnesitelná; měl dojem, že je všude, že ho vidí na každém banketu, na každém plese, na každém honu, který pořádal. Čím více získával jistotu ve svém vládnutí, tím ho vídával méně, přesto se ho nikdy docela nezbavil. Když měl pocit, že mu opravdu nedokáže uniknout, uchýlil se někam do ústraní, sundal si rukavice, odepnul si jednu z ozdobných spon, které běžně nosíval na hrudi, a zaryl si ji do hřbetu dlaně. Teprve potom přišel zvláštní pocit uvolnění, jeho mysl se pročistila, a pokud byl stín

někde v okolí, Valerian si ho nevšímal. Čerstvou krev si pak setřel kapesníkem a znovu si nasadil rukavice, aniž by bylo poznat, že si ublížil.

Za ty roky se naučil své ranky po večerech čistit, aby se mu pravidelným otevíráním nezanesly. Někdy bez nich dokázal vydržet pár dní, někdy měl ruce ošklivě rozdrápané, zarudlé a napuchlé; to se dělo ve dnech, kdy se řešil státní rozpočet, nepokoje mezi lidem, anebo velké slavnosti, na kterých měl pronášet proslov. Tehdy se mu špatně spalo, ve snech se mu vracel obraz otce, podsedáku, jeho vlastních rukou, které se mu postupně zbarvovaly doruda. A pak stín na zdi, který to celé pozoroval a zeširoka se usmíval, bílé tesáky vyceněné, přičemž ze sebe vydával onen strašlivý, hlasitý sípavý zvuk.

Stín, který mu připomínal, že možná někde existuje bezchybný syn, který by se na císařský trůn hodil víc. Který by jistě dokázal daleko větší věci než on, anebo než jejich otec.

I po všech těch letech Valerian čekal na svoji chvíli, na něco velkého, čím by se mohl zapsat do historie, čím by předčil svého předchůdce. Třeba by pak ten stín konečně zmizel a nechal jeho znavenou mysl na pokoji.

Z přemýšlení ho vytrhlo zaťukání.

„Můj pane?“

Valerian vzhlédl a spatřil ve dveřích stát sluhu, který se hluboce uklonil.

„Je tu jistý mladík. Představil se jako Simeon Pennington. Z Brenwicku. Dle jeho slov jste mu udělil audienci.“

Valerian se zmateně zamračil, vzápětí mu však svítl.

Samozřejmě. Tiše si povzdychl. Vzpomněl si na dopisy od jistého magistra Penningtona, které se k němu dostaly. Podle všeho pracoval v laboratořích na Brenwickské univerzitě, kde přišel na nečekaný objev týkající se Hranice. Na okamžik zapřemítal, zda by ho neměl poslat pryč a přijmout až zítra. Neušlo mu, jak se na něj stín na zdi zazubil.

Povolil si knoflíky na svém prošívaném, temně zeleném kabátci a natáhl se pro karafu s vínem.

„Budiž. Pusťte ho dovnitř.“

Sluha se uklonil a cosi pronesl za dveřmi k návštěvníkovi. Ten pár vteřin nato vstoupil poněkud nejistým krokem dovnitř. Valerian upil ze své dolité číše a upřel pohled na příchozího; jednalo se o vysokého mladého muže v draze šitém obleku. Císařovo trénované oko ale poznalo, co na jeho vzhledu bylo špatně. Muž byl na oblek příliš vychrtlý, takže na něm nevzhledně visel. Na nose měl kulaté brýle, vlasy trochu nedbale rozčuchané, jako kdyby si je před odchodem do paláce zapomněl upravit. Tvář měl pobledlou, pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy. Nervózně těkal očima z místa na místo, v ruce křečovitě svíral na pohled přeplněnou brašnu. Její přezky byly sotva dovržené, div že se obsah nevysypal na zem.

Když mladík spatřil císaře, trhl sebou, a pak se hluboce uklonil.

Zřejmě ho doma nenaučili, jak zdravit svého panovníka, pomyslel si odměřeně, přesto mu to odpustil. Nebyl první ani poslední, kdo neznal základy etikety u císařského dvora. Valerian málokdy chodíval na veřejnost, pokud vyložene nemusel. Co se doslechl, nemálo obyvatel císařství pořádně ani nevědělo, jak vypadá, nebýt jeho profilu vyraženého na mincích.

Přesto se nezajímal o změnu. Byl nejbližší Stvořiteli, a copak Stvořitel jen tak chodí mezi běžný lid? Jeho občasně výlety na jednotlivá panství a veřejné proslovy bohatě stačily.

„Vaše císařské Veličenstvo,“ oslovil ho nervózním hlasem a odkašlal si.

„Magistr Pennington, že?“

Simeon pokýval hlavou. „A-ano.“

„V dopisech jste psal o novém objevu, který se týká Hranice.“ Valerian se k němu napůl otočil bokem, od stolu zamířil se svou číší k vyvýšenému stolci, odkud většinou své poddané přijímal. Koutkem oka ho nepřestal pozorovat. I když u dveří vždycky stál někdo z jeho osobní stráže a příchozí důkladně prohlédl, nikdy nemohl být dost opatrný.

Usadil se do svého vladařského křesla a znovu upil.

„Poslal jste mi několik velmi zajímavých vzorců a výpočtů ohledně struktury Hranice.“

„Ano, Va-Vaše Veličenstvo. Mohu?“ ukázal směrem ke stolu, na kterém zůstaly karafy s vínem společně s poháry po ministrech, a pak na svou brašnu.

Císař přikývl.

Simeon se spěšně přemístil ke kraji stolu, otevřel své zavazadlo a začal se probírat desítkami papírů, které v nich měl uložené, a vykládat je na stůl. Valerian si povšiml, jak jsou všechny pokreslené a hustě popsané; nepochyboval, že nad nimi mladík musel strávit stovky hodin.

Simeon zřejmě našel to, co hledal – vytáhl papírovou složku a zalistoval v ní, přičemž přistoupil blíž k vladařově křeslu.

„Tuhle práci před několika měsíci odevzdala moje kolegyně, která se snažila upozornit na anomálie v ovzduší Caledonu. Snažila se s ní dostat k vedení fakulty, avšak její výpočty byly chybné a fakulta jí další výzkumy zamítla. Podle nich neměla dostatek důkazů, že se jedná o něco význačného.“

„Čí je ta práce?“

Simeon si odkašlal, přes tvář mu přeběhl stín. „Hledačky v aktivní službě Robin Pembertonové.“

„Pembertonové,“ opakoval císař zamyšleně. To jméno už někde slyšel. Upil ze svého poháru, přičemž se snažil nevnímat stínu, který se tentokrát objevil po jeho levici. „Není její otec... významný obchodník? Díky jeho známostem se nám podařilo vytvořit obchodní cestu napříč Perleťovým mořem.“

Simeon zčervenal. „Ano, myslím, že to je on. S dovolením, Vaše Veličenstvo, jak jsem řekl, její výpočty byly chybné a nepřesné... *ale* to neznamená, že na něco nepřišla. Robinina studie byla založena v archivu, kde jsem k ní získal přístup a prošel ji celou znovu. A jak jsem vám psal, myslím... ne, jsem si docela jistý... že jsem schopen určit, z čeho se Hranice skládá dle jejích záznamů v porovnání se staršími záznamy datující se až k doktorce Austernové. Laicky řečeno – ve chvíli, kdy bychom získali vzorce a jednotlivé látky ze složení Hranice, bylo by možné s těmito vědomostmi učinit něco, co nikdo před námi.“

Císař sklonil pohár, který si téměř přiložil k ústům k dalšímu doušku.

Nehodlal se nechat strhnout silnými emocemi, přesto cítil, jak v něm narůstá zvědavost a vzrušení.

„Skutečně?“

Mladík přikývl a narovnal se. „Jsem pečlivější ve výpočtech, absolvoval jsem rozšířenou chemii, moje kolegyně měla jen základy. Pravidelně jezdím sem do kapitolu na vědecká sympozia a přednášky, přečetl jsem snad všechno, co se o dané problematice dá přečíst. Robin je velmi schopná Hledačka s širokým vzděláním, ale je lepší v terénu než laboratoři, Vaše Veličenstvo. Dovolte mi, abych vám vyložil všechno, co jsem při svém výzkumu zjistil z doložených zpráv z druhé strany. Mnoho mých kolegů zemřelo, abychom kontinent spojili v jediný. Mezi nimi byl i můj milovaný bratranec, Henry Golding. Má kolegyně a přítelkyně, Hledačka Pembertonová, měsíc co měsíc riskuje svůj život tam venku, aniž bychom byli blíž nějakému rozřešení. Po celá staletí se snažíme přijít na to, jak kontinent zase spojit v jediný, aniž bychom pořádně prozkoumali, co zapříčinilo jeho rozdělení, obzvlášť teď, když jsou nám dostupné mnohé vědecké prostředky a poznatky, o nichž se našim předkům ani nesnilo. Proč jsme přestali studovat Hranici? Proč jsme přijali fakt, že prostě existuje? Čemu vlastně říkáme magie, pokud se dají tyhle věci vědecky vysvětlit? Pozorování a sbírání vzorků v Caledonu je k ničemu, pokud nezačneme pořádně prozkoumávat jejich podstatu pohledem moderní vědy. Pokud *nadpřirozenu* nedáme nějaké skutečné pojmenování a nepostoupíme ho do vědeckého názvosloví a běžných, fyzikálních úkazů, nikdy nepřestaneme žít v minulosti.“

Valerian ho zamyšleně poslouchal. Očima krátce zalétl k místu, kde dříve zahlédl stín, ten byl ale nyní pryč. Narovnal se ve své židli a odložil pohár na stolek.

Prsty si přejel přes hřbet ruky, přesto nezatlačil v místech, kde věděl, že by to bolelo.

Možná že tenhle mladík mohl být klíčem k tomu, aby hledačskou otázku konečně vyřešili jednou provždy.

„Jak víte, že vaši kolegové nehledají podobné odpovědi? Čím je váš pohled jedinečný, pane Penningtone?“

Mladík zaklapl složku s papíry, odložil ji na stůl a začal pomalu přecházet sem a tam.

„Nechtějí si vzít punc výjimečnosti, Vaše Veličenstvo. Vezměte si například pekaře – když zadělává na těsto, napříč praxí získá povědomí o tom, jaké přísady použít, jak těsto uložit, aby mu nakynulo a mohl ho upéct. A ano, taky ví, že pokud udělá chybu, špatně zadělá kvásek anebo neroztopí pořádně pec, nemusí se mu chleba podařit. Ale studuje snad, jaké chemické procesy vznikají, když přidává jednotlivé přísady? Ne. Proč by také měl, že ano? Pokud se mu posté povede téměř navlas stejný chléb, proč by měl po sto jedné začít zkoumat, jak takový proces vlastně funguje? Stejně je to i s Hledači, můj pane. Moji starší kolegové se honosí starými tituly, zatímco moji současníci jsou zamilovaní do romantické představy objevitelů, kteří přijdou na způsob, jak Hranici zničit. Jde to ruku v ruce i s Hledačstvím jako takovým – stěžujeme si, že nás veřejnost nebere vážně, že naše povolání upadá, jenže náš obor skutečně patří do minulosti. Pokud opomeneme pár inovací, které jsme učinili v rámci snadnějšího přechodu skrz Hranici a sbírání vzorků, nemůžeme mluvit o vědeckém posunu. Nepochybuji o tom, že polovina mých starších kolegů, kteří jsou v aktivní službě, absolutně netuší, co vlastně v laboratořích děláme se vzorky, které nám donesou. Laboranti, se kterými spolupracuji, opakují tu samou činnost s prostředky, které se v moderní vědě už téměř nepoužívají.“ Simeon se zarazil uprostřed kroku a otočil se na císaře, jeho modré oči se leskly vzrušením, tvář mu zčervenala. Vypadalo to, jako kdyby z něj veškerá nervozita opadla. Způsob, jak o Hledačství mluvil, Valeriana zaujal.

Simeon rozhodil rukama. „Nezazlívám to svým kolegům a přátelům z oboru. Všechno to jsou romantické představy, které mě taky přiměly se pro tenhle obor vůbec rozhodnout. Ale zároveň vím, že na Caledon aplikujeme jen zlomek vědění, které máme k dispozici.“

„Pane Penningtone,“ oslovil ho po pár okamžicích ticha Valerian, zatímco si v duchu srovnával všechno, co mu Simeon řekl. „Je to vskutku velmi zajímavá úvaha. Jsem vašemu uvažování upřímně nakloněn. Pokud to půjde... inu, nevidím důvod, proč do vás neinvestovat nějaký kapitál, proč vám nenechat na univerzitě volnou ruku

z mého pověření. Všechno samozřejmě v utajení, dokud nebudete mít výsledky.“

Simeonova tvář se rozšířila v překvapeném výrazu.

„Vaše Veličenstvo... Myslíte to vážně?“

„Smrtelně. Dám vám nemalý obnos společně se zprávou univerzity, že pracujete přímo pode mnou, a nemusíte se zodpovídat vedení fakulty. Budete mít přístup ke všem materiálům, které má univerzita k dispozici. Pokud bude potřeba, nechám vás vybrat si spolupracovníky. Ale opět, tohle všechno musí proběhnout bez vědomí vašich nadřízených. Nehodlám tu mít za týden nastoupenou zástupkyni děkana, že podporuji herezi a jdu otevřeně proti nim.“

„Samozřejmě. Samozřejmě, Vaše Veličenstvo.“

„Chtěl bych ale vědět jednu věc – *pokud* se vám tenhle váš výzkum povede,“ přejel si zamyšleně palcem po hřbetě ruky, zmáčkl v místech, odkud ho to zbolelo, kde si toho odpoledne o pauze vyryl rudou krvavou čáru. „Bylo by možné... Hranici zničit? Nebo ji úplně uzavřít? S tím, že by Hledači nadobro skončili?“

Viděl, jak se Simeon zarazil, veškeré nadšení z něj rázem vyprchalo.

„Můj pane... myslím, že ano, ale...“

„Je mi jasné, že v tuhle chvíli v tom vidíte zradu vůči vašim kolegům. Ale koneckonců, tu už činíte. Tím, že jste obešel vedení fakulty i své spolupracovníky a přišel jste rovnou za mnou.“ Valerian pokrčil rameny. „Nemusíte se bát. *Pokud* se vám tohle všechno podaří, zajistím vám dobré místo v některé z místních laboratoří, pokud si to budete přát. A vaši kolegové jistě najdou uplatnění i jinde. Nikdo už nebude muset riskovat život na druhé straně světa. A naše slovutné císařství se nebude muset neustále ohlížet do minulosti.“ Krátce se odmlčel, než se zeptal: „Tak? Souhlasíte s mojí nabídkou?“

Simeon na pár chvil semkl rty, očima těkal sem a tam, jak usilovně přemýšlel.

Císař neměl v plánu na něj příliš naléhat; chápal, že to nebylo úplně jednoduché rozhodnutí. Přesto cítil, jak se o něj znovu pokouší únava, jak by se nejraději zvedl a odebral do svých komnat, aby se konečně za celý den najedl, pozdravil se svou Kat a šel si lehnout.

Stín na stěně se na něj zešíroka usmál, v uších skoro slyšel onen odporný zvuk.

Snažil si ho nevnímat, palcem si přitom silně mačkal zraněné místo skrz rukavici.

A přese tohle všechno cítil, jak by *tohle* mohla být věc, kterou předčí svého otce. Jak by jeho rozhodnutí mohlo ovlivnit další vývoj celého kontinentu. Císař, který se rozhodl jít moderní vědě naproti. Který se zbavil starých hříchů z minulosti. Oboje mu v hlavě znělo skoro jako sladká píseň.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ řekl nakonec Simeon tiše. „Souhlasím.“

Valerian se usmál. „Skvěle, pane Penningtone. Teď když mi dovolíte,“ vstal a pozvedl svou číši. „Nechám vám přidělit pokoj pro hosty a další detaily probereme zítra.“ Slyšel, jak stín na zdi po jeho levici začíná sípat. „Nemůžu se dočkat, až naše císařství konečně vyvedeme ze stínu Starého světa.“ Dopil zbytek svého vína a spokojeně se na Simeona usmál.

I.

Alisterova věž byla považována za pouhý mýtus.

Vysoká stavba s temně modrou špičatou střechou a nevelkým nádvořím, obehnaná ochrannou kamennou zdí. V dobách před Zlomem se řadila mezi největší věže mágů, které kdy byly postaveny, platící za symbol velké moci jejího majitele. Podle různých zkazek byly při stavbě do samotných základních kamenů vyryty runy, které jí dodávaly magicou podstatu. Celá věž byla ovládána zvláštním mechanismem, díky němuž se přemisťovala po celém kontinentu. Původně byla zbudována za účelem rychlejšího cestování, když Alister ještě působil v přízni mnoha králů, posléze jako způsob úniku před dalšími mágy a rytíři, kteří se ho snažili zastavit.

Nikomu z nich se to nepodařilo.

Po Zlomu se podle fragmentů zpráv za několik desítek let vytratila, údajně jako následek Alisterova kouzla. Když se magie stala nestabilní, zřejmě ovlivnila i ovládání věže. Jakmile se začala znovu objevovat, místní to brali jako předzvěst něčeho strašlivého. Nemálo z nich se ji vydalo zničit, ale než se k ní vůbec dostali, věž se přemístila jinam, jako kdyby měla vlastní vědomí a vycítila hrozící nebezpečí.

Robin Pembertonová ji ještě před pár týdny považovala za pohádkovou představu sídla nejmocnějšího mága, který kdy žil. Kdyby sem doputovala s Ynve anebo Kaiem, nejspíš by se ihned po vstupu vydala vzhůru po schodišti a prošla všechny přístupné místnosti. Do svého zápisníku by si vypsala každíčký detail a načrtávala zajímavé nebo neobvyklé předměty, které by našla. Nepochybovala, že by její zpráva

z objevu věže změnila historii Hledačství, pokud by se někdy vrátila zpátky do Nového světa.

Místo toho její mysl jela na plné obrátky, změnu historie v tu chvíli mohly vzít Mordy.

Jen pomalu se srovnávala s faktem, že se skutečně ocitla v legendární Alisterově věži, kde seděla na robustní židli obložené kožešinami pouze v haleně a spodcích, že se nacházela v přítomnosti shaatera, který ji podle všeho doprovázel po celou cestu v myšlenkách, zatímco Kai byl v zajetí jezdců na lindwurmech.

Pravou ruku, ve které pevně svírala nůž, si mnula levačkou. Snažila se nahmatat původní místo zlomeniny, potřebovala se ujistit, že její zranění je doopravdy pryč. Zamračila se na praskliny, které se jí stále táhly po kůži. *Zbavím se jich někdy?*

Vyléčení jejích zranění bylo přičiněním shaaterovy magie. Jindy by za to možná byla vděčná, byť opatrná, že jí tímhle způsobem pomohl, avšak nyní ji ta myšlenka rozpalovala doběla. Lhal jí po celou tu dobu, co byla v Caledonu, od první chvíle, kdy v hlavě zaslechla jeho Hlas. Nemohla úplně opomenout, že jí pomáhal zvládnout magii, přesto se cítila využitá a odhacená, jako kdyby její vlastní mysl přestala být jen její.

Shaater, jenž se jí představil jako *Ainar*, seděl na židli naproti ní. Vlasy měl po stranách hlavy vyholené, zbýlé prameny spletené do jednoho silného copu, sahajícího až k lopatkám. Jeho oči byly tmavě hnědé, oblečený byl do prosté šedivé tuniky, přepásané opaskem, a černých kalhot. Kůži na tváři a pažích měl šedou, skoro popelavou. Na krku mu visel přívěsek ve tvaru slzy, který Robin před několika měsíci dostala od Ynve. *Pokud jí někdy doopravdy patřil.* Při pohledu na něj měla dojem, jako kdyby se jí Ainar tím, že si ho pověsil na krk, vysmíval. Nejraději by se zvedla a strhla mu ho, zároveň v ní ta představa vyvolávala odpor. Kdyby si ho vzala zpátky, nepochybně by tím shaater získal přístup do její hlavy.

„Když Rán zemřela, Aegir poslechl radu ohnivého boha. Ale se smrtí své první ženy v něm cosi zemřelo. Už nikdy nebyl takový jako dřív. Alespoň podle Nefjina vyprávění.“

Ainarův tlumený hlas byl naplněný smutkem. Jindy by mu Robin nejspíš poskytla útěchu, jenže její hněv zatlačoval vše ostatní do pozadí. Stálo ji veškeré úsilí, aby se nezvedla a neodešla... Jenže kam, když přesně tohle byl cíl její cesty? Kdyby věděla, co ji tu čeká, co všechno přitom ztratí... Vydala by se na ni vůbec? Nebylo by lepší, kdyby zůstala v Novém světě, kdyby se vzdala své práce?

Ne. Kdoví, co by se mnou magie udělala na druhé straně. Nedokázala bych jen tak nečinně sedět a čekat. Přesto si říkala, kdy udělala chybu. Kdy mohla být lepší, chytřejší, rychlejší, zda mohla zamezit tomu, aby nepřišla o Ynve a pak i o kapitána.

„Nefja je... *byla* má matka. Služebnice ohnivého boha, který ji nakonec zatratil jako všechny smrtelníky.“ Prsty se letmo dotkl svého přívěsku a zvedl se z místa, aby přiložil do ohně. V ten moment připomínal muže, jehož Robin spatřila ve své mysli.

Jeho bratra. *Lokeho*. Muže se zářivýma očima, její *druhou polovinu*. Hledal ji a Kaie držel v zajetí.

Zamračila se, znovu potlačila chuť se zvednout a odejít odsud, *utéct* a vydat se kapitána hledat, ať už byl kdekoliv. Kai by to pro ni udělal. Už předtím se pro ni v údolí Posledního krále vrátil.

Spěšně vytěsnila vzpomínku na chvíli, kdy ho vrátila zpátky.

Přinutila se potlačit všechnu svou lásku k němu, alespoň protentokrát. Kai se obětoval, aby sem mohla vůbec dorazit, aby tu mohla najít odpovědi na otázky, které jí měly zachránit život. Jakkoliv jí to trhalo srdce, zradila by ho, kdyby odsud jen tak odešla, byť za jeho záchranou. Jeho obětí by vyšla vniveč. Kdoví, zda by ho byla schopna vůbec najít bez Ainarovy pomoci. Kdoví, jestli by to vůbec přežila.

Mág se hned vrátil na své místo. Jeho tvář se stáhla v soustředěném výrazu.

„Je klíčové, abys pochopila, odkud Loke pochází a co je zač. Přeje si tě najít a vzít si tvou moc pro sebe, aby... *podle sebe* zachránil Caledon. A proto ho musíme zastavit.“

„Zastavit,“ opakovala Robin nevěřícně. „Vydala jsem se do věže, abych zjistila, co se děje s Hranicí. Jak se zbavit téhle moci předtím, než mě zničí. Ale to ty všechno víš, že ano? Protože jsi mi celou tu dobu

koukal do hlavy, lhal jsi mi a manipuloval mnou skrz to tvé přejímání, jen proto, abych ti šla vstříc. A teď po mně chceš, abych uvěřila téhle tvé *plačtivé* historce? Abych *zastavila* tvého bratra?“ S každým dalším slovem zvyšovala hlas, jak už nedokázala svůj hněv zadržovat. „I kdybych souhlasila, podle tvých slov Loke dokáže ovládat Mordy. Velí jezdcům na lindwurmech. A ty chceš, abych ho *zastavila*! Jak?! Čím?!“

„Bohužel umí Mordy nejen ovládat, ale i tvořit. Ale to je vedlejší. Ty jsi konečně tady, a to je nejdůležitější. Máme ještě trochu času, než dorazí se svým vojskem k Hranici a...“ zarazil se, když se setkal s jejím pohledem. „Pomůžu ti, ano? Nebudeš na to všechno sama.“

„Umí je i...“ dech se jí na okamžik zadrhl v hrdle děsem. „Ne! *Pomohls* mi už dost, aniž bych se o to prosila!“

Ainar zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Po celou dobu jsem tě před Lokem chránil. Nejdřív na tebe dávala pozor Ynve a pak, když jsi od ní dostala můj přívěsek, jsem tě před ním schovával pomocí magie já. Kdyby se k tobě dostal dřív, už bys byla dávno mrtvá a tvoje moc by byla jeho. Loke by strhl Hranici a uvrhl celý kontinent do zkázy.“

Neušlo jí, jak se mu ve chvílích, kdy se mu hlas plní emocemi a ne-soustředí se tolik na svou výslovnost, do slov příkrádá silnější caledon-ský přízvuk.

Přinutila se trochu ztišit hlas, její hněv však neustával. „Mám ti za to být vděčná? Po tom všem? Vysmíval ses mi. Vyhrožovals mi, že mě zničíš!“ potrásla nevěřicně hlavou. „Takže tenhle *Loke* chce opravdu válčit s císařstvím, hm?“ Z té představy jí přeběhl mráz po zádech. „*Proč* by to vůbec dělal? Vždyť... vždyť jsme se celá ta staletí snažili kontinent obnovit v míru. Co to udělá se zdejšími ovzduším? Vráti se magie zpátky do Brivie? Už tak prosakovala skrz, jinak bych... Já tě viděla!“ uvědomila si, jak se její myšlenky hnaly o překot. „Na druhé straně, ve svém pokoji. Když jsem poprvé použila ohnivou runu. Byl to tvůj hlas, že ano?“

Přikývl. „Ynve tě měla chránit před Bdělým hvozdem, ale tehdy přišla pozdě. Tvůj pud sebezáchovy k sobě přivolal magii, když se tě hvozd snažil pozřít. Jak jsem říkal, požádal jsem Ynve, aby ti dala runovou knížku, kdyby z tebe vycítila byť jen špetku staré magie. A pak

tě měla přivést sem, zatímco já bych ti s její pomocí vysvětlil základy. Nečekal jsem, že se celá situace zvrtně tak rychle. Doufal jsem, že můj bratr nebude takový... *pošetilec* a bude připraven vyrazit do války.“ Hlas se mu naplnil frustrací. „Můj plán by nepochybně vyšel, nebýt kapitána a Mordy, kterou na tebe Loke vyslal ve chvíli, kdy ucítil, že se druhá polovina jeho magie probudila. Do té doby měl o tobě jen jisté ponětí, ale nikdy se s tebou nedokázal úplně spojit, protože tvá magie byla dost nečinná.“

„Nečekej, že ti za to všechno poděkuju,“ pronesla ostře. „Kdybys ke mně byl upřímný od začátku...“

Ainar se plynulým pohybem vytáhl na nohy a udělal k ní krok. Robin sebou polekaně trhla a sama vyskočila ze židle, přičemž ji překočila. Zvedla nůž do vzduchu, druhou rukou byla připravena vykreslit runy. Koutkem oka zahlédla, jak se vzduch kolem ní zavlnil, levačka jí přitom mírně zapulzovala.

„Nechci ti ublížit,“ pronesl Ainar tichým, pevným hlasem. Zůstal stát na místě, zvedl ruce do vzduchu, jako kdyby se vzdával. „Měl jsem ti o tom říct, měl jsem postupovat podle původního plánu, ale... zpanikařil jsem. Když jsem byl v tvé hlavě, když jsi pojala podezření, že jsem *Hlasem* tvé magie, bylo snadnější... předstírat, že tě testuju, že ti ode mě hrozí nebezpečí. Brala jsi to smrtelně vážně, veškeré soustředění jsi upřela na to, abys svou magii začala ovládat. Jak jsi to četla v té tvé příručce? Pomáhal jsem ti, abys ji pravidelně *vydechovala*. Aby nad tebou nepřevzala kontrolu, než sem dorazíš. Jenže po Ynvině smrti mi bylo jasné, že tě bratr nenechá jen tak být. Byla to otázka času, kdy za tebou vyše své jezdce. Musel jsem vymyslet vhodnou cestu, abych přemístil věž blíž, ale zároveň nevzbudil jeho pozornost. Skoro nadlidský úkol, abych řekl pravdu, protože v téhle věži je... řekněme, kousek nás obou. Ale podařilo se. Našel jsem tě dřív než on,“ povzdechl si tiše, tvář se mu přitom zkroutila lítostí. „Neměl jsem čekat tak dlouho a nechat tě utápět v nejistotách. Pokoušel jsem se vymyslet, jak to říct, aby to pro tebe nebyl takový šok, aby ses mohla postupně sžít s pravdou. Ale jak jsem tě poznal skrz Ynvino vyprávění a pak přejímání, tak... Báł jsem se, co to s tebou po tom všem udělá. Víím, že to

není dostatečná omluva, Robin, ale věř mi, že mě nijak netěšilo ti to všechno tajit, nebo snad tě tím vším trápit.“

„Pokud jsi mi viděl do hlavy, tak víš, jak nesnáším, když mi někdo lže,“ odsekla Robin.

Ainar pokýval hlavou. „Nevěděl jsem, *jak* ti to vysvětlit, aniž bych tě nevydělil. Báł jsem se, že si ten přívěsek sundáš a Loke tě bez mé ochrany najde. Ostatně... ty sama jsi zatajovala Kaiovi, co se stalo s jeho bratrem ve snaze ho chránit, i když se k tobě mnohdy choval až zbytečně krutě. Nezasloužil si taky slyšet pravdu, jakkoliv strašlivá byla?“ Ainar odevzdaně rozhodil rukama. „Někdy si v hlavě vytváříme vlastní soukromá pekla. Dokud jsem ti neřekl pravdu, oddaloval jsem možnost, že by se to celé nemuselo podařit. Kdybych to... mohl vzít zpátky, udělal bych to. Omlouvám se, Robin.“

Přese všechny jeho argumenty, v nichž viděla logiku jeho přemýšlení, ji rozčilovalo, že toho o ní ví tolik, zatímco ona zná pouhý zlomek. Přinutila se spustit obě ruce dolů. Nepatrná část jí samé ale nadále šepkala, že by se mu za to měla pomstít. Že by na něj měla použít veškeré runy, které znala. Ta myšlenka byla znepokojivá. Přinutila se otočit a sehnout se pro překocenou židli.

„Ynve věděla, kdo jsem? Že jsem to já, kdo před rokem navštívil Asharu s Willemem?“

Ainarova tvář posmutněla. „Pomáhala mi v hledání, ale když se s tebou tehdy setkala v lese, ještě nevěděla, kdo jsi. To až časem, když jsi o tom začala mluvit. Prosím, nezpochybňuj její přátelství. Milovala tě, jak jen místní bytosti dokáží někoho milovat.“ Jeho hlas se zhoupł žalem. „Její ztráta nezasáhla jen tebe. Byla mi dlouholetou přítelkyní, jednou z mála, co jsem kdy měl.“

Robin si v ten moment vzpomněla na dušičina slova, když procházely Bdělým hvozdem.

Ne všichni místní jsou špatní.

Nejednou věřila Ynve svým životem. Ale dokázala po tom všem věřit i tomuhle... *cizinec nebylo to nejvhodnější slovo, když ti celou dobu nahlížel do hlavy, pomyslela si rozmrzele.*

„Kam jsi nás přemístil?“

Ainar svěsil ramena. Posadil se zpátky na židli. „Nechtěl jsem riskovat, že nás jezdcí budou pronásledovat.“

Nitro se jí sevřelo. Šance, že by přece jen mohla Kaie najít, se o něco zmenšila.

„Kam?“

„Na severní pobřeží, blízko hranicím území aedela Brawena. Jsme blízko Astranské věže, aby ses zorientovala dle vašich map. Potřebuju ti kousek odsud něco ukázat. Abys... pochopila, co je v sázce.“

„A tady mě tvůj bratr nenajde? Už se se mnou přece setkal.“

„Existuje důvod, proč Alistera nikdy nechytily. Magie věže je natolik odolná proti cizímu vniknutí, že dokonce ani někdo jako můj bratr se nedostane skrz její zábrany. Byť *cítí* její blízkost, musel by ji najít fyzicky, aby se k tobě samotné mohl dostat. Proto jsem ji nechal znovu přemístit.“

„Abys měl nade mnou větší kontrolu?“ povystrčila vyzývavě bradu. „Odsud těžko uteču k Hranici. Stejně tak bys mi mohl lhát. I kdyby byl Kai odsud jen pár minut cesty, nedozvěděla bych se to, nemám pravdu?“

Ainarova tvář se zkroutila v upřímné zoufalství, prsty obou rukou si přiložil ke spánkům a krouživě si je promasíroval. „Proč bych... něco takového dělal, Robin? Nechci tě tu držet násilím. Ale věř mi, že tam venku by tě magie po pár dnech zničila. Anebo by tě našel Loke. Přál bych si, abychom se naší úlohy v osudu kontinentu mohli zříct, abys tu mohla učinit svůj velký objev a vrátit se zpátky s kapitánem domů, ale takhle to bohužel nefunguje. Stala ses až příliš klíčovou postavou. To však neznamená, že jsme úplně bezmocní,“ uchopil mezi ukazovák a palec přívěsek na krku. „Všechno ti ukážu, ano? Uvidíš, co jsem viděl a cítil já. Naučím tě nazírání, nechám tě nahlédnout do vzpomínek na má studia, abys ty vědomosti přijala za své. Uvidíš, co je Loke zač. Ale až zítra,“ zvedl se ze židle. „A mimochodem, nemáš zač za ty zlomeniny. Kosti v ruce ti dobře srostly, ale musíš nechat tělo odpočinout, aby si na to stihlo zvyknout. Tu a tam se ti to možná bude vracet, ale bude to jen *pocit*, jako fantomová bolest. A taky bys tu ruku měla méně namáhat. Bohužel, urychlené léčení má jisté vedlejší účinky.“

Robin kratince zvažovala, že by mu za to poděkovala, vzápětí to zavrhl.

„To mi nestačí. Říkals, že by bylo lepší, kdyby byl Kai mrtvý,“ nutila svůj hlas ke klidu, aby nepropadla úplnému zoufalství. „Jak víš, že není?“

Ainar sklopil zrak. „Bylo by lepší, kdybys na něj zapomněla. I když potom, cos provedla v údolí Posledního krále... Bojím se, co to s kapitánem udělá.“

„To nebyla odpověď.“

„Můj bratr dokáže vízt něco, co miluješ, a pak to překroutit v něco strašlivého. Nejspíš se pokusí získat kapitánovu náklonnost, aby zjistil, co potřebuje. Někdo jako Kai se mu hodí, když se snaží napadnout císařství.“

Přes tíhu jeho slov pocítila slabý záchvěv úlevy. *Ještě není mrtvý.*

„Neradoval bych se z toho, Robin, a už vůbec bych se nedržel naděje, že ho ještě někdy uvidíš. Vůbec jsi ho neměla vracet zpátky.“

Robin o něco silněji sevřela rukojeť nože, snažila se přitom udržet pevný tón hlasu.

„Byla to moje vina, že jsem průvodu málem podlehla. Moje hloupost, že jsem si myslela, že mě ten provaz dokáže zadržet,“ hlesla a prsty přitom přejela po místě, kde měla dříve rozedřené zápěstí. Nyní nahmatala jen hladkou kůži. „Bez něj bych tu nebyla a ty bys neměl zbraň ke zničení svého bratra.“

„Nejsi zbraň. Celé to překrucuješ.“

„Ne? A co tedy jsem?“ pohlédla mu zpříma do očí.

„Doufám, že součást řešení, aby se našemu světu vrátila rovnováha,“ odvětil Ainar. „I když zatím jsi ji ještě víc vyvrátila. Za tvou záchranu Kai zaplatil životem. Byla to chyba. A některé chyby tu nejsou od toho, abychom je napravili, nýbrž abychom se z nich poučili. Ani já nevím, jak moc to změní jeho podstatu. Napadlo tě vůbec, že by se třeba kvůli tomu nemohl vrátit zpátky do císařství? Že by ho to po přechodu mohlo zabít stejně jako mnohé z tvých kolegů?“

Robin pootevřela ústa k argumentu, ale náhle jí došla slova. Nakonec sklopila zrak a zašeptala: „*Musela* jsem ho vrátit zpátky.“ Přála si,

aby to dokázala vysvětlit; nepochybovala, že kdyby byl kdokoliv jiný v její kůži, udělal by pro své milované to samé, mít tu možnost.

Slyšela, jak k ní Ainar udělal krok a pak další. Nepohnula se ani ve chvíli, kdy jí opatrně položil ruku na rameno.

„Tvoje láska k němu tě ovlivňuje, Robin. Nebyla bys první ani poslední mág, kterému na někom takhle moc záleželo. Ostatně i proto byla samotná moc boha času rozdělena. Můj bratr je toho sám příkladem. Jenže u vás je ten rozdíl, že vaše magie dokáže zničit celý kontinent.“

Ucítila záchvěv pochopení a sounáležitosti. Zvedla hlavu a setřásla ze sebe jeho ruku.

„Vím, že nemám na výběr. Buď zůstanu tady, nebo mě tam venku magie bez dokončení výcviku zničí. Anebo mě najde tvůj bratr. Budiž, v tomhle ti věřím. Neodejdu, ale Kaie se *nevzdám*. Je jedním z důvodů, proč s tím vůbec souhlasím. Bez něj bych tu nebyla.“

Ainarova tvář nepatrně potemněla, přesto přikývl.

„Dobře.“

„Chceš, abych ti věřila. *Pokusím* se o to ve všech ohledech, shaatere. Ale pokud zjistím, že mi lžeš nebo že mnou manipuluješ, abys dosáhl svého... zničím tě. I kdyby to mělo znamenat, že mě při tom magie zabije. Dokaž mi, že tvůj plán za něco stojí. Že spolu po tom všem lhaní a klamu zachráníme kontinent.“

Ainar se na ni udiveně podíval. „Nechala by ses zničit jen proto, abys –“

„Ano,“ skočila mu do řeči. „Jako Hledačka naprosto chápu, co je v sázce. Ale jako Robin Pembertonová bych tě na místě nechala sežrat Mordou za to, jaký *bordel* jsi mi udělal v hlavě. Obzvláště za ty nekonečné hodiny strachu, že přicházím o rozum.“

„Omluvil jsem se ti za to,“ namítl rozčileně.

„Ano,“ pokývala Robin hlavou. „A já tvou omluvu nepřijímám.“

Ainar vypadal skoro stejně vyčerpaně a zoufale, jako se Robin cítila. Nehodlala s ním mít však ani špetku soucitu, alespoň pro dnešek ne. Byl cílem jejího hněvu; nemohla mu jen tak odpustit, co jí za ty předchozí dny udělal, a bez svého vzteku by si začala uvědomovat, jak moc

jí Kai chybí. Musela by se začít smiřovat s možností, že ho už nikdy neuvidí. A že veškeré vědomosti, na kterých si doposud zakládala, jí tu byly nejspíš k ničemu.

Pokud jí osud měl vzít všechno, co milovala, hodlala se prát alespoň o poslední možnost svobodné volby. I kdyby ji to mělo zničit.

Povzdychl si. „Dobře, Robin. Můžeme se o podobných věcech zase dohadovat zítra, co myslíš?“

Přikývla. „Kolik času máme?“

„Dle mých odhadů... než se bratr dostane k Hranici i se svým vojskem.“

Robin se ostře zhoupl žaludek. „A to se stane kdy?“

„Za měsíc, nejspíš? Podle toho, jestli bude mít už dost mužů.“

Nitro se jí sevřelo. „Císař chce Hranici uzavřít za necelé dva měsíce. Co když to Loke k Hranici stihne dřív?“

„Pak se pokusíme zastavit vzrůstající konflikt.“

„Nelze ho... přemluvit? Přesvědčit, že se s císařstvím nejspíš nemůže rovnat?“

Ainarova tvář potemněla. „Být tebou, tak bych mého bratra nepodceňoval. Naopak doufej, že císařské vojsko u Hranice je alespoň natolik početné a silné, aby ho zpomalilo.“

Nedovedla si představit, jak se všechno naučí za tak krátkou dobu. Byť si byla daleko jistější v sesílání run, ani v nejdivočejších představách nevěřila, že by se postavila někomu, kdo tu moc ovládal nejspíš většinu svého života, kdo měl oproti ní celé roky zkušeností.

Jak se někomu takovému vůbec mohla rovnat?

Snažila se nenechat se tou myšlenkou převálcovat. Pohlédla do Ainarovy zasmušilé tváře.

„Mám pocit, že po mně chceš nemožné.“

K jejímu překvapení mu náhle koutky rtů krátce zacukaly v malém úsměvu.

„Není to tak dlouho, co jsi považovala za nemožné najít Alisterovu věž. A vidíš, kde jsi teď. Jak jsem říkal – pomůžu ti, jak nejvíc to půjde.“ Otočil se a vykročil směrem ke schodišti. „Pojď, ukážu ti, kde budeš spát.“

Vykročila za ním. Její bosé nohy tiše pleskaly o chladný kámen podlahy. Slabě se zachvěla, jak jí studil na kůži chodidel při každém kroku. Se zvláštní směsicí hořkého pobavení a smutku si vzpomněla na svou matku. Kornélie by nepochybně omdlela pohoršením, kdyby ji viděla takhle spoře oděnou následovat prakticky neznámého muže kamsi do magické věže.

Spěšně ty myšlenky zaplašila. Kdyby si byť jen dovolila vzpomínat na rodiče a na pana Briena, nejspíš by se na místě rozplakala steskem. Kdyby to ještě dokázala.

Ainar vystoupal po schodišti, Robin se držela pár kroků za ním. Nad jejich hlavami a nad galerií měkce svítily kulaté lustry. Když k nim vzhledla, snažila se rozeznat zdroj jejich světla. Nebyl na bázi zapálených svící ani oleje. Usoudila, že jejich světlo má nejspíš magickou podstatu.

Míjela sochy zvířat a lidí zdobící schodiště pokryté silnou vrstvou prachu. Po některých zůstal prázdný piedestal, jiné měly uražené hlavy a končetiny. Pár z nich působilo vcelku zachovale, na některých místech byl kámen popraskaný nebo se drolil.

Na zdi galerie visely dvě velké tapiserie. Jedna z nich zobrazovala lov mužů ve zbroji na koni s honáckými psy, kteří pronásledovali bělostnou laň. Druhá znázorňovala korunovaci některého ze starých králů.

Ainar míjel dvoukřídlé dveře, které stály naproti schodišti, a místo toho zamířil doprava, kolem tapiserie s lovem, vedle níž byly další, tentokrát jednokřídlé dveře. Stejně tomu bylo i na druhé straně galerie.

Robin zaujatě zamířila pod tapiserii s korunovací. Kdyby si ji nepohlédla, nejspíš by půlku noci přemýšlela nad tím, o kterého z králů se jedná. Pozorně sledovala celý výjev. Barvy za ta staletí vybledly, i tak se jednalo o skvostné, na pohled drahé dílo. Fascinovaně si prohlížela detaily tváří zúčastněných, jejich oděvy a prostředí, ve kterém se nacházeli. Autor hleděl z jedné strany na vyrovnané rytíře, pážata, urozené pány a dámy v drahých látkách, ve středu obrazu byla samotná korunovace. Královskou korunu svíral muž, který ji pokládal na skloněnou hlavu nového panovníka. Byl oděný v temně modrém rouchu, na jehož lemech spatřila vyšité runy. Oči jí sklouzly k oděvu

korunovaného a pak na baldachýn nad jeho trůnem – poznala barvy a znak královského rodu.

Ozvaly se blížící se kroky. Ainar stanul vedle ní a vzhlédl k výjevu.

„Dochovalo se u vás ještě, že to byl Alistar, kdo před Zlomem korunoval brivjiského krále?“

Robin pootevřela ústa údivem a pohlédla na něj. Potřásla hlavou.

Ainar jí věnoval hořký úšklebek.

„U nás po Zlomu nikdo nechoval Alistera příliš v lásce,“ pronesla zamyšleně, pohledem se vrátila zpátky k tapiserii. „Podle učení Stvořitele se jednalo o neznaboha, démona, který podrobil celý lid Sagremoru strašlivé zkoušce. A jen díky síle svatých a Stvořitelově vedení ji císařský lid překonal.“

Ainar se uchechtl. „Samozřejmě, jak jinak. Byla to jen zkouška, nic víc. Zvládli jste ji, zatímco tahle polovina kontinentu pomalu hnila a chřadla kvůli něčemu, co ani...“ zarazil se, a pak potřásl hlavou. „Ne, jizvy minulosti necháme na zítra. Pojď, Hledačko, musíš si odpočinout.“

Robin ještě přejela pohledem po mužích v brnění, kteří stáli po stranách trůnu, s jednou rukou na rukojetích meče, jako kdyby byli v mžiku připraveni tasit a bránit svého vladaře. Možná že před samotným mágem, který ho korunoval.

V duchu se jí vybavila Kaiova tvář, srdce se jí bolestivě sevřelo. Rozechvěle se nadechla a vykročila za Ainarem ke dveřím, které vedly do jejího přiděleného pokoje. Ainar stiskl kliku, ozvalo se tiché zaskřípání pantů a Robin spatřila potemnělou místnost, do které se ze dveří vlil slabý proužek světla.

Vešli dovnitř. Ve vzduchu byl cítit slabý pach zatuchliny.

Ainar seslal runu směrem ke stropu, kde se rozsvítil kulatý lustr. Díky světlu Robin uviděla u zdi po levé straně krb s košem plným dřeva, naproti němu stála velká dvoulůžková postel s vyřezávaným rámem. Uprostřed místnosti ležel kulatý koberec. Vzadu u zdi spatřila masivní truhlici pod zamřížovaným oknem. Nahoře v rozích si povšimla temně hnědého šlahounu, který se plazil po stěně, z něj vyrůstaly drobné zelené lístečky. Na okamžik ji to zarazilo, přesto si říkala, že jde nejspíš jen o nějakou zvláštní dekoraci.

Robin udělala krok směrem k oknu, ale pak se otočila na Ainara.

„Ukaž mi tu runu, kterou jsi rozsvítil.“

Ainar natáhl ruku. „Půjč mi pravačku.“

S nepatrným zaváháním uposlechla. Jemně její ruku uchopil a na plochu dlaně prstem načrtl jednoduchý tvar. Když ho několikrát zopakoval, Robin pokývala hlavou.

„Myslím, že jsem si ji zapamatovala. Co znamená?“

„Je to Alisterův vynález. Jak bych to řekl... nemá význam, který bys mohla kombinovat s dalšími runami. Prostě zhasíná a rozsvěcuje místní světla. Kdykoliv tu runu sešleš, jako kdybys to světlo vytvořila z ničeho, a pak ho zase zničila, když runu vrátíš zpátky.“

Robin stáhla tvář v zamyšleném výrazu. „A to je běžné? Že by nějaký mág runy prostě vymyslel?“

Potřásl hlavou. „Není. Jde to proti všemu, co obsahuje runová nuka. Ale jak oba víme, Alister nebyl úplně obyčejný mág. Pro dnešek jsem toho ale řekl dost. Nechám tě být, Hledačko. Pokud se ti to podaří, zkus se pořádně vyspat.“ Otočil se a vyšel ven. Ještě než zavřel, znovu ji oslovil: „Kdyby to bylo na mně... přál bych si, aby to celé bylo jinak, Robin. Abych bratra sám zastavil, když jsem měl příležitost. Třeba bych...“ zakroutil hlavou. „Chci jen, abys neudělala stejnou chybu jako já, co se týče Kaie. Abys kvůli jednomu člověku neodvrátila neohrožila celý Sagremor.“

Aniž by počkal na její reakci, zavřel za sebou.

Robin pár okamžiků stála na místě a hleděla mlčky na dveře. Přiměla se pohnout a vykročila k oknu. Chvilí zápolila s klikou, než se skřípěním konečně povolila a dovnitř vnikl studený, sláný vzduch. Přesla k posteli, stáhla z ní deku a zabalila se do ní. Posadila se na truhlu pod okno. Zahleděla se na temný obzor, kde se ve slabé záři měsíce vlny rozbíjely o pobřeží, a zaposlouchala se do tichého šumění moře v poryvech větru.

Uvědomila si, že v tuhle chvíli byla snad nejdál, kam se kdy ve Starém světě dostala. Dřív o něčem podobném snívala; že projde celý Caledon skrz naskrz, že navštíví místa, kam nikdo z jejích kolegů za poslední století nezavítal.

Nyní jí ta myšlenka nepřinesla ani špetku radosti.

II.

Robin si neustále opakovala, že je přesně tam, kde má být. Když jí začalo být u okna chladno, přesunula se i s příkrývkou na postel. Byla tak strašlivě unavená. Přála si, aby tu s ní Kai byl; za těch pár dní si až příliš navykla mít někoho vedle sebe. Mohla se jen natáhnout, dotknout se jeho paže nebo ruky a vědět, že nebyla sama.

Snažila si představit, že by celou cestu šla s Ynve podle Ainarova původního plánu. Že by jí bludička všechno postupně vysvětlila, že by poprvé slyšela Ainarův hlas ve své mysli s věděním, kdo promlouvá. Jak by se pak zachovala? Rozhodla by se vrátit zpátky do Brenwicku varovat hlídku, že císařství hrozí válka? Nebo by pokračovala dál v cestě s jasnou představou toho, co se od ní očekávalo?

Myšlenky se jí vrátily zpátky ke Kaiovi. Ainar jí slíbil, že ji naučí, jak někomu vidět do hlavy. Mohla se takto spojit s Kaiem? Co kdyby se ho přece jen pokusila zachránit? Hlavou se jí vzápětí rozezněla slova o tom, že se Kai kvůli jejímu oživení možná nebude moct vrátit zpátky do císařství. Ta myšlenka ji vyděsila. Přemítala, zda by jí něco takového Kai odpustil.

Měla jsem mu to říct, napadlo ji nešťastně. Měla jsem mu to říct ve chvíli, kdy se vrátil zpátky. Jenže v tu chvíli byla vyčerpaná a vyděšená a pořádně nechápala, co vlastně provedla...

To není omluva. Už jednou jsi mu zatajovala důležité věci, a jak to dopadlo. Proč jsi mu to udělala znovu? V tu chvíli se za to nenáviděla. Přetočila se na druhý bok, snažila ze sebe všechny nenechavé myšlenky setrást. Jenže místo ke Kaiovi zamířily jinam, o něco hlouběji.

Co když selžu? Co když mě magie nakonec zničí?

Vybavila si slib, který dala panu Brienovi. Tváře rodičů, jejich poslední rozhovor. Simeona a jejich společné poklidné procházky, jeho zamýšlený hlas, když spolu mluvili o dění na fakultě.

Myslí se jí rozeběhly představy, ve kterých skupina jezdců na lindwurmeh napadla Brenwick. Četla o taktikách, které jezdci používali, a o těch, které používali místní, když přepadávali osady nepřátelského aedela. V uších slyšela vzdálené hučení ohně, zděšený křik, ve vzduchu cítila kouř a narůstající paniku města...

Trhla sebou a prudce se posadila. Ani si neuvědomila, že během těch představ usnula. Když vyhlédla ven, viděla za oknem stále temnou oblohu posetou hvězdami.

Jen krátce přemítala, zda by se neměla pokusit znovu usnout, ale rty i hrdlo měla vyprahlé. Žízeň ji nakonec přiměla shodit ze sebe přikrývku a vyjít ven. Když se ocitla na galerii, všimla si, že i tady se v rozích stěn táhnou tmavé větvičky se zelenými lístky. Nepochybovala, že je nejspíš najde i v jiných místnostech věže. Spatřila, že se zezdola ještě svítí, třebaže prostor kolem ní byl zahalen do šera.

Potichu začala sestupovat po schodišti dolů. Po levé straně uviděla Ainara, sedícího u stolu, zatímco kolem něj poletovaly jako pěst veliké koule, vyzařující měkké, nažloutlé světlo.

Shaater se hrbil nad svazkem, ze kterého si perem vypisoval cosi na papír.

Robin v tu chvíli připomínal jednoho ze studentů na fakultě, ztraceného ve svém soustředění, zatímco se snažil vypsát důležité informace, které si musel zapamatovat na další přednášku.

Zastavila se v půli kroku na schodech a mírně se přikrčila. Pár okamžiků ho jen pozorovala. Přemýšlela, jestli by mu měla skutečně věřit. Co když to celé byl nějaký vyšinutý plán, jak naopak válku rozpoutat? Zatímco on ji zdrží tady ve věži, jeho bratr potáhne k Hranici.

Znovu se v ní zvedl příliv zloby, když si vzpomněla na všechna ta cvičení, které s ním po večerech absolvovala, na to, jak jí pomohl projít vším tím strachem a bolestí, kdykoliv se jí vracely vzpomínky na Asharu a na Willema, ale i na to, jak jí vyhrožoval. Nebyla schopná mu

odpustit, že jí lhal. Předpokládala, že ještě nějakou dobu toho ani schopná nebude. *Ale* začala se srovnávat s myšlenkou, že shaater, který seděl u psacího stolu, a onen *Hlas*, který ji předchází dny doprovázel, promlouval k ní, učil ji, nebo se na ni zlobil za to, že ho neposlouchala, jsou tatáž osoba.

Vybavila si jeho tvář, když jí začal vyprávět o Loheho narození, o Aegirovi a Rán. O Nefje, která se snažila pomoci tak, jak jen dokázala. *Chlapec s bezednými očima*, pomyslela si, myslí se jí mihl obraz dospělého Loheho, jak na ni hledí dvěma žhnoucími body místo obyčejných očí.

Místností se rozlehlo zavržení židle, jak se Ainar pohnul.

Robin sebou trhla. Hlavou jí problesklo, že by se měla otočit a vrátit se na lůžko.

„Můžeš vylézt, Hledačko,“ ozval se Ainar tiše.

Robin překvapeně zamrkala, srdce jí na okamžik vynechalo úder, než se rozbušilo rychleji. Přinutila se vytáhnout na nohy a narovnat se. Ainar k ní vzhlédl se zamyšleným výrazem.

„Nespíš.“

„Ani ty ne.“ Sešla zbylé schody dolů. „Měla jsem... noční můry. Šla jsem hledat... něco jako kuchyni? Ráda bych se napila.“

Ainar se zvedl a zamířil ke dveřím vedle schodů. Zářící koule ho přitom obletovaly jako nenechavý hmyz. Otevřel dveře, do vzduchu vykreslil světelnou runu a ukázal dovnitř. „Něco jako kuchyně. Pokud si sáhneš do sudu za dveřmi, měla bys tam mít dost vody na pití.“

Robin přikývla a vykročila ke dveřím. Okamžik nato se zarazila a zvědavě na Ainara pohlédla.

„Proč mi pomáháš?“

Ta otázka ho zřejmě překvapila.

„*Neměl* bych ti pomáhat?“

Odfrkla si. „Nevytáčeš se. Pokud chceš, abych s tebou tohle všechno podstoupila, chci vědět důvod.“

Nepatrně povolil napětí v ramenou a odvrátil se od ní. „Je to má povinnost.“

„K čemu? K Caledonu? Nikde tady nevidím zástupy dalších shaaterů nebo seidhrů.“

„Slíbil jsem matce, že se o bratra postarám.“

„Tím, že ho chceš zabít?“

Zpřímá na ni pohlédl a Robin měla pocit, že v jeho očích spatřila záblesk směsice bolesti a lítosti.

„Chci ho *zastavit*. A pokud to nepůjde jinak, pak ano. Zabít.“

„Ale...“ začala se nadechovat k další otázce, když vtom ji Ainar zarázil ostrým pohybem ruky. „Chtěla ses napít, nebo ne? Tady,“ ukázal do kuchyně. Pak se otočil ke stolu, vzal z něj své věci a bez dalších slov vyšel do schodů. Světélka ho přitom následovala.

„Dobrou noc,“ zavolala za ním Robin trochu zaraženě, odpovědi jí však bylo jen zabouchnutí dveří.

Osaměla. Vstoupila do osvětleného prostoru kuchyně. Byla to nevelká místnost s nízkým výklenkem pro ohniště s kovovou násadou pro zachycení kotlíku, ve kterém se soudě podle prachu dlouho nevařilo. Třebaže byl okolní prostor malý, byl využit na maximum; všude kolem byly police s lahvičkami koření, rozvěšené kotlíky a kovové nádoby, vyskládané komínky s talířky a miskami. Po levé straně na zdi byla přibitá dřevěná deska, na které se připravovaly pokrmy.

Robin za dveřmi nadzvedla víko ze sudu. Natáhla se na blízkou polici pro pohár se zlatou podstavou a nožkou, z níž se zvedaly jemně vyvedené květiny až ke skleněnému okraji. Otřela z něj vrstvu prachu, ponořila ho do vody a upila z něj. Studená voda jí svlažila rty a konečně zahnala žízeň.

Robin vrátila víko na původní místo, odložila pohár stranou na dřevěnou desku a prsty vykreslila světelnou runu. Okolní prostor potemněl.

Vyšla ven, v šeru nalezla úpatí schodů. Vystoupala nahoru. Neušlo jí, že zpod prahu dveří po její levici se ještě svítilo. Zamířila zpátky do přiděleného pokoje. Když ulehla na lůžko, v duchu si říkala, co se mezi Aegirovými syny stalo, že byl Ainar rozhodlý bratra zastavit.

Nepřemýšlela nad tím dlouho, neboť za pár okamžiků usnula a probudila se až nad ránem. Cítila se odpočatěji, ale nepříjemný pocit sevřeného žaludku se vrátil chvíli potom, co se rozkoukala a uvědomila si, kde se nachází. Pokusila se zavřít oči a alespoň na chvíli ještě usnout, aby oddálila příchod nového dne. Nepodařilo se jí to.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Elegie zapomenutých bohů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.